

Банството ти ie майчино“.
Стоян на майкя говоре:
„Малѣ лѣе, стара майчице!
Като ми, малѣе, продума,
Клѣето ми сърце нарани.
Камо ми сабля френгия,
И чифте кабур пиштолѣе,
И тънка пушка бойлия?“
А майкя си му говоре:
„Нани ми, сине Стояне,
Ти голѣем да ми порастеш,
Се ти ie, сине, готово:
Готова сабля френгия
И тънка пушка бойлия
И чифте кабур пиштолѣе.
Тизе ми, сине, порасте,
От збор дружина набери,
Заведи в' гора зелѣена,
По планина ги нареди,
Запри си царски друмове,
Не давай пилѣе да мине“¹⁾.

Българитѣ не само че помнѣли своето старо царство, не само че сж искали да възстановятъ това царство; нѣ, при всичката свирѣпостъ, при всичката многобройностъ и сила на турцитѣ, българскиятъ народъ е и малъ всѣкога дълбоката вѣра, че османската сила и властъ не ще трае дълго врѣме, и че отново ще стане „българско“.

Ето една народна пѣсенъ, въ която се прѣдсказва падането на турската държава и възстановлението на българското царство:

Узвѣлъ се е сѣви сокѡл
Надъ убави Цѣри-градѣ.

¹⁾ Пер. спис. кн. III, стр. 179.